

El capital polític del Parlament

El resultat de les eleccions del 27-S ha deixat un Parlament de Catalunya renovat en què més del 60% dels diputats i diputades s'estrenaran en aquesta legislatura. Algunes d'aquestes persones acumulen experiència política més enllà de les institucions, ja sigui com a militants en altres àmbits o com a activistes en causes concretes. D'altres provenen del món acadèmic, cultural o professional i no tenen cap experiència política. Sigui quina sigui la seva trajectòria, una vegada constituït el Parlament hauran d'elaborar resolucions, interpellacions i lleis que exigeixen treball, negociació i matisos polítics en comissions i sessions plenàries. Més tard o més d'hora s'haurà de constituir un Parlament, de caràcter excepcional o ordinari, que haurà de donar resposta als problemes de la vida quotidiana, que persisteixen malgrat tot. L'activitat parlamentària és fonamental per a la salut democràtica i per fiscalitzar el bon govern d'un país. És en el terreny de les propostes d'actuació on les diferències ideològiques fan acte de presència sense complexos enriquint el debat polític. La feina de diputat, com moltes d'altres, es pot aprendre exercint-la. Tot i això, davant la inèdita renovació de l'arc parlamentari català, resulta pertinent preguntar-se fins a quin punt la qualitat de la seva activitat se'n veurà afectada.

El moment polític actual ha suposat una pèrdua del que es podria considerar capital polític tradicional a favor d'un guany del que es

podria anomenar capital polític novell. Evitant la falsa dicotomia entre vella i nova política, el resultat de les eleccions s'ha traduït en una pèrdua de diputats i diputades que encara tenien recorregut polític i que seran substituïts per diputats i diputades que fa pocs mesos no haurien pensat que iniciarien un recorregut polític abans d'acabar l'any. Un fenomen que s'ha donat en pràcticament totes les forces polítiques. Davant d'aquest escenari, sembla que el capital polític està experimentant una transformació en què no hi ha relleu sinó destitució. Com defineix Mario Bunge, el capital polític d'un individu ve donat pel conjunt de ciutadans que estan disposats a ajudar-lo amb la seva veu, vot, temps o diners. Les qualitats que tradicionalment eren considera-

SARA MORENO

SOCIÒLOGA

des virtuts a l'hora de fer confiança política i garantir el relleu es presenten cada vegada més com a vicis, cosa que obre la porta a la destitució de determinats perfils polítics. Per exemple, la idea d'un *modus vivendi* de la figura del polític desacreditat trajectòries legítimes en el món de la gestió del que és públic de qui ha fet bona feina parlamentària. Confondre experiència amb vellesa confrontant tradició amb innovació posa en un mateix sac la feina dels bons i els mals diputats –que, d'haver-n'hi, sempre n'hi ha, arreu.

En la seva definició, Mario Bunge també apunta que el capital polític tendeix a voler-se conservar o augmentar, si bé això depèn de l'actuació de qui l'ostenta o de circumstàncies alienes a aquesta actuació. Si es traslladen aquestes idees al pa-

norama polític català, s'observa que la destitució de capital polític que ha suposat les eleccions del 27-S no s'explica per un passar factura a la feina dels diputats i diputades sinó per factors polítics aliens al seu exercici parlamentari. El caràcter excepcional que algunes forces polítiques van imprimir en les seves candidatures, així com la necessitat de respondre a la demanada ciutadana de renovació, va provocar, i exigir, l'elaboració de llistes amb més presència de persones independents i la irrupció de cares inèdites en el món de la política. Tot plegat, gràcies a la generositat dels que van fer un pas endarrere en moltes forces polítiques.

La inqüestionable legitimitat democràtica dels resultats electorals no treu la preocupació per les possibles conseqüències de la pèrdua de capital polític al Parlament. Quan la idea de canvi s'expressa de manera estètica perquè es redueix al que és inèdit, nou i diferent, existeix el risc de perdre el potencial de canvi que hi ha en el que ja existia. Sense qüestionar la capacitat d'aprenentatge dels nous diputats i diputades, cal lamentar la pèrdua de saber i saber fer parlamentari que han patit totes les forces polítiques. El treball rigorós de les persones novelles en un curs intens davant l'emergència social i el conflicte nacional farà més lleu aquesta pèrdua, difícil d'explicar en un altre context. Cal desitjar que el Parlament comenci a treballar en aquest sentit com més aviat millor, perquè la vida no s'atura.

Diputats i diputades que encara tenien recorregut polític seran substituïts per altres que no havien pensat a iniciar-ne un

ARIANNE FABER

El treball rigorós dels parlamentaris novells davant l'emergència social i el conflicte nacional farà més lleu la pèrdua